

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΟΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΡΤΙΟΣ, 1838.]

[ΑΡΙΘ. 15.

ΟΙ ΘΥΓΓΟΙ, ΉΤΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΟΙ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ.

Το παρελθόν ἔτος ἐδημοσιεύθη εἰς σύγγραμμα περιοδικὸν τῆς Μεγάλης Βρετανίας (Edinburgh Review) ἀριθμὸν τι, περιγράφων νέον ἀλλὰ φρικτὸν φαινόμενον εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀπεδείχθη ἀναντιψήθως, ὅτι εἰς τὴν Ἰνδίαν ὑπάρχει πολυάριθμός τις ἀδελφότης φονέων, συγκειμένη ἀπὸ μυριάδας ἀτόμων,—ὅτι ἡ ἀδελφότης αὕτη, ἐκ πολλῶν αἰώνων ὑπάρχουσα, διεπέρασε σῶα πλῆθος πολιτικῶν μεταβολῶν, —ὅτι ἔχει τοὺς κλάδους αὐτῆς ἔξηπλωμένους καθ' ὅλην τὴν εὐμεγέθη χερσόνησον τῆς Ἰνδοστᾶν, ἀπὸ τὴν ἀκρανή Κορμορίν ἕως τὰ Ἰμαλαῖα δρη,—ὅτι ἡ κμασεν ἐξίσου ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Ἰνδῶν, Μωαμεθανῶν, καὶ Βρετανῶν,—ὅτι ἔξωλόθρευσε κατ' ἔτος χιλιάδας ἀνθρώπων,—καὶ, μ' ὅλα ταῦτα, ὅχι μόνον οἱ δραστηριώτεροι καὶ ἀγχυπνότεροι τῶν Ἀγγλων ὑπουργῶν ἥγνοούσαν παντάπαι τὸ σύνταγμα καὶ σχεδὸν τὴν ὑπαρξίαν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐγχώριοι κυβερνήσεις τὴν ἐγνώριζαν ἀτελέστατα. Ἡτο μὲν πασίδηλον, ὅτι συνοδίαι ληστῶν ἔπινγαν ἐνίστε όδοιπορους· Ἡτο πασίδηλον, ὅτι τῶν συνοδιῶν τούτων τὰ μέλη ἦσαν ἐμπειρότατοι πνίκται· ἀλλ' ὅτι αἱ συνοδίαι αὗται δὲν ἦσαν πλὴν ἀποσπασμάτια πολυπληθοῦς διωγανισμένης κοινωνίας, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἀνεγνωρίζοντο συναλλήλως ὡς ἀδελφοὶ εἰς τὰ πλέον μακρινὰ μέρη τῶν Ἰνδῶν, —ὅτι οἱ φόνοι οὗτοι ἐπράττοντο κατά τινας ἀρχαίους καὶ σεμνοπρεπεῖς τύπους, θεωρούμενοι ὑπὸ τῶν φονέων ὅχι ὡς ἐγκλήματα, ἀλλ' ὡς ἐρωπραξίαι, τὰς ὁποίας ἥθελεν εἰσθαι ἀμαρτίαν παρατείψῃ τις,—ὅλα ταῦτα ἐμελλεν ἡ παροῦσα γενεὰ νὰ τ' ἀνακαλύψῃ. Μεγάλας χάριτας χρεωστεῖ ἡ Ἰνδία εἰς τὸν Ἀγγλον αὐτῆς κυβερνήτην (Lord William Bentinck), διὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ ὅποιον ἐξεσκεπάσθη ἐντελῶς τὸ φρικῶδες τοῦτο σύστημα. Ἡ παρ' αὐτοῦ διευθυνομένη κυβερνήσις ἐπύπωσε βιβλίον τι, περιλαμβάνον συλλογὴν ἐπισήμων ἐγγράφων περὶ τῆς προκειμένης ἀδελφότητος· ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀποσπῶντες καὶ ἔρανιζόμενοι, θέλομεν πασχίσειν

νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ιδέαν τινὰ τῆς φονικῆς ταύτης ἔταιρείας.

Οἱ παράδοξοι οὗτοι ἀνθρωποι ὄνομάζονται Θύγοι, καὶ διαιροῦνται εἰς Βύρκας καὶ Κυβούλας. Βύρκαι λέγονται οἱ τέλεια διδαγμένοι την τέχνην, Κυβούλαι δὲ οἱ νεόφυτοι. Οὐδεὶς νεόφυτος προβιβάζεται εἰς τὸν βαθμὸν Βύρκα, ἢ ἀναδέχεται τὸ ὑπούργημα πνίκτου, ἐὰν δὲν προευρεθῇ εἰς πολλὰς ἐκστρατείας, καὶ ἀποκτήσῃ βαθμηδὸν τὴν ἀπαιτουμένην ἀνδρείαν καὶ σκληρότητα. Πρῶτον κατασκοπεύει, θάπτει, καὶ κρατεῖ τῶν πνιγομένων τὰς χεῖρας· τελευταῖον δὲ, καὶ πιγίει.

Οἱ Θύγοι ὀδοιποροῦν εἰς τὰς λεωφόρους ὑπὸ διάφορα ψευδῆ ὄνόματα, τὸν ἀριθμὸν δέκα, δώδεκα, ἑκατὸν, πεντακόσιοι, ἢ καὶ χίλιοι. Φαίνονται ως πραγματευταὶ, ως προσκυνηταὶ, ως ναῦται ἢ στρατιῶται ὑπάγοντες πρὸς ζήτησιν ὑπηρεσίας, ἢ ἐπανερχόμενοι εἰς τὰ ἴδια κάποτε εἰς ἐξ αὐτῶν ἀποφαίνεται ως ἀρχηγὸς, ἐφωδιασμένος ἀπ' ὅλα τὰ χρειώδη, σκηνὰς, ἀμαξαν, κτλ., οἱ δὲ λοιποὶ περνοῦν ως ταπεινοὶ αὐτοῦ θεράποντες. Ἐάν τὸ τάγμα ἦναι πολυάριθμον, διαιροῦνται εἰς χωριστὰς συνοδίας, αἵτινες ἀκολουθοῦν ἡ μία τὴν ἄλλην ἐκ διαστημάτων, ἢ, διαφόρους ὁδοὺς λαμβάνουσαι, συναπαντῶνται εἰς προδιωρισμένον τινὰ τόπον. Οἱ τοὺς ὅποιους θυσιάζουν εἶναι σχεδὸν πάντοτε ὀδοιπόροι. Οἱ ἐμπειρότεροι τῶν Θύγων ἐνασχολοῦνται εἰς τὸ νὰ λαμβάνωσι πληροφορίας, καὶ εἰς τὸ νὰ συνδιαλέγωνται μ' ὅσους ὁδοιπόρους εὑρίσκουν εἰς τὰ ἀναπαυτήρια, ἢ προφθάνουν εἰς τὸν δρόμον τῶν ταλαιπώρων δὲ τούτων ἐλκύουν θαυμασίως πως τὴν εὔνοιαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην. Συνήθως προτείνειν εἰς αὐτοὺς νὰ συνοδοιπορῶσι δι' ἀμοιβαίαν ἀσφάλειαν· ἐὰν δὲ ὑποπτευθῇ ὁ ὁδοιπόρος μίαν τινὰ συνοδίαν, ταχέως ἀπαντᾷ ἄλλους Θύγους, οἵτινες, ἀκούοντες τὰς ὑποψίας του, προσποιοῦνται ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔχουν ὁμοίους φόβους. Πάντοτε στέλλονται ἔνα ἐμπροσθεν νὰ ἐκλεξῃ τόπον ἀφιδίον διὰ τὸν φονον· ἔχουν δὲ καὶ κατασκόπους ὀλόγυρα, διὰ νὰ μὴ τοὺς προφθάσῃ τις. Οἱ ὁδοιπόροι παρακινοῦνται νὰ καθίσωσι, τάχα δι' ἀνάπαυσιν πνίγονται δὲ ἀμέσως ὅταν δοθῇ

τὸ σημεῖον· ἔπειτα θάπτονται τὰ σώματά των, ἀφοῦ πρῶτον κατασπαραχθῶσι, διὰ νὰ γένῃ ταχύτερον ἡ διάλυσις, καὶ διὰ νὰ μὴ φυσκώσῃ καὶ σχισθῇ ἡ γῆ. Εἰς τὸν φόνον ἐκάστου ἀτόμου ἐνασχολοῦνται δύο Θύγγοι, ἐκ τῶν δοιάων ὃ μὲν κρατεῖ τὸν μῆρον ἡ τὰς χεῖρας, ὃ δὲ βάλλει τὴν συρτοθήλειαν. Ἐὰν ὁ ὄδοιπόρος ἔχῃ σκύλον, θανατόνεται καὶ αὐτὸς, ἀπὸ φόβου μῆπως τὸ πιστὸν ζῶν ἀνακαλύψῃ τὸ σῶμα τοῦ φονευμένου κυρίου του.

Ἄλλα, διὰ νὰ λάβῃ ὁ ἀναγνώστης καθαρωτέραν ιδέαν τοῦ τρόπου, καὶ τὸν ὁ τοῖον ἐκτελοῦνται οἱ φόνοι οὗτοι, ἀς μεταφέρωμεν εἰς τὰς σελίδας μας τοὺς λόγους ἐπισήμων τινὸς Θύγγων·—‘Ἀπηντήσαμεν,’ λέγει, ‘πλούσιον τινὰ κύριον μετὰ τῆς οἰκογενείας του, Μουνσῆην τόνομα, δοτὶς καὶ μᾶς ἐσυνθέντεν ἵκανὸν διάστημα. Μιαν τῶν ἡμερῶν ἐμάθαμεν, δτὶ τὴν ἐπαύριον ἐπειδὲντο εἰς τὸ μέρος, δπου εὑρουσκόμεθα, στρατιῶται· Ἰndoi ὑπὸ ἀξιωματικοὺς’ Αγγλους· ἐπειδὴ δὲ μᾶς ἐφάνη πιθανώτατον, δτὶ ὁ πλούσιος συνοδοπόρος μας ἥθελε προτιμήσειν εἰς τὸ ἔξης τὴν συνοδίαν τῶν στρατιωτῶν, ἀπεφασίσαμεν τὴν νύκτα ἐκείνην νὰ τὸν θανατώσωμεν πανοικί. Ἡμεῖς ἡμεθα κατασκηνωμένοι πλησίον τοῦ χωρίου, δὲ Μουνσῆης εἶχε τὴν σκηνὴν αὐτοῦ στημένην σιμὰ τῆς ἴδιας μας. Μετὰ τὸ γεῦσα ἐφθασαν σκηνὴν τινὲς τῶν ἀξιωματικῶν προσταλμέναι, καὶ ἐστήθησαν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἀφίνουσαι ἡμας; μεταξὺν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ χωρίου. Οἱ δοῦλοι ἦσαν δλος διόλου περὶ αὐτὰς ἐνησχολημένοι. Εὐθὺς δὲ ἀποῦ ἐνύκτωσεν, ὑπῆγαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους μας εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Μουνσῆη, καὶ ἥχισαν νὰ τραγῳδῶσι καὶ νὰ παιζωσι μίαν κιθάραν, ὥς καὶ πρότερον ἐσυνείθιζαν. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο τινὲς ἔξ αὐτῶν ἐπίασαν τὸ σπαθίον τοῦ Μουνσῆη, μὲ πρόφρασιν δτὶ ἥθελαν νὰ τὸ κυττάξωσιν. Ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του εὐγίσκοντο μέσα, τὴν μουσικὴν ἀκροαζόμενοι. Τέλος, ἐδόθη τὸ σημεῖον· ἄλλα τὴν στιγμὴν ταύτην ἴδε τὸν κίνδυνον αὐτοῦ ὁ Μουνσῆης, ἀνέκραξε φονικόν! φονικόν! καὶ ἐξήτησε νὰ φύγῃ, ἐπιάσθη δυως καὶ ἐπνίγη. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ, δτε ἥκουσε τὰς φωνὰς, ἔδοφαμεν ἔξω μὲ τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀλλὰ τὴν ἐπίασαν· καὶ αὐτὴν μὲν ἐπνίξαν, τὸ δὲ βρέφος τὸ ἐπῆραν. Ἡ ἄλλη θυγάτηρ ἐπνίγη εἰς τὴν σκηνὴν. Οἱ ἱπποκόμοι ἔτυχαν τότε νὰ καθαρίζωσι τοὺς ἵππους εἰς δ’ αὐτῶν, κατανοήσας τὸν κίνδυνον, ἔδραμεν ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀλόγου του, καὶ ἀνέκραξε φονικόν! φονικόν! ἀλλὰ ταχέως ἐπίασθη καὶ ἐπνίγη, καθὼς καὶ πάντες οἱ λοιποί.

‘Τίνι τρόπῳ,’ ὠντρήθη ὁ Θύγγος, ‘δὲν ἐπῆ-

ραν εἰδῆσιν οἱ δοῦλοι τῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες ειδιόθονταν τὰς σκηνὰς τόσον πλησίον σας;

‘Εὐθὺς ἀποῦ ἐδόθη τὸ σημεῖον, ἥχισαν δοῖοι ἀπὸ ἡμᾶς ἐκάθηντο ἀργοὶ, νὰ παιζῶσι καὶ νὰ τραγῳδῶσι τρανότατα. Ἐλύσαμεν δὲ καὶ δύο ἀγόριους ἵππους, ς πολλοὶ ἐγρεξαν κατόπιν αὐτῶν φωνάζοντες δσον δυνατά ἡμπόρουν, ςτε τοῦ Μουνσῆη ς τῶν διαδῶν αὐτοῦ αἱ κραυγαὶ δὲν ἡκούντο ποσῶς.’

Ἐνίοτε πνίγουν διαιωνιστικά; πλῆθος ἀνθρώπων οἱ μαροὶ οὗτοι κακοῦργοι—‘Μιαν φοράν, ἰστορεῖ ἔνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς προεστῶτας τῶν Θύγγων, ἡμάθαιεν δτὶ ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν, τλησίον τῆς ὅποιας τότε εὐρισκόμεθα, ἔξηκοντα δοιαπόροι, πεντήκοντα δύο ἄνδρες, ἐπτὰ γυναικες, ς ἐν παιδάριον τετραετές. Ἀμέσως ἐστείλαμεν μίαν ἐπιτροπὴν, συνισταμένην ἀπὸ τοὺς σεβασιωτέρους συναδελφούς μας, νὰ ἐνταμώσωσι τοὺς νεοφρεμένους, καὶ νὰ γνωρισθῶσι ς φίλωθῶσι μετ’ αὐτῶν. Καταρχὰς μὲν ἐφροσπάθησαν νὰ τοὺς διαχωρίσωσιν, ςτε νὰ μὴν ἐπάρωσι τοσοῦτοι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν δόδον· ἀλλ’ ἐστάθη ἀδύνατον. Ὁδεν ἀπεφασίσθη νὰ τὰς συνοδεύσωμεν δλοι ἐντάματα, καὶ νὰ τοὺς παροδηγήσωμεν ἀπὸ ἀσυνηάστους δρόμους, ἐώσονταν εῦρωμεν τότον ἀριθμὸν πρόσων δανάτωσιν ς τῶν ἔξηκοντα. Ἐκινήσαμεν λοιπὸν, μία πολυάριθμος συνοδία, καὶ ἐπροβαίναμεν φίλικῶς, καθημέναν φαινόμενοι εἰς αὐτοὺς ἐπὶ μᾶλλον ς μᾶλλον ἀξιότιστοι. Τέλος, ἐπλησιάσαμεν εἰς δάπος τι ἐρημον, καὶ μαροχάν πάσης ἀνθρωπίνες κατοικίας. Τοῦτο ἔκλεξαν πρός επελέσιν τοῦ σκοπούμενου οἱ διερευνηταί, τοὺς δτοίους, κατὰ τὸ σύνηθες, εἴχαμεν προπέμψειν. Τώρα ἡτον ἀνάγκη πᾶσα νὰ φθάσωμεν αὐτοῦ νύκτα· κατεπέσαμεν λοιπὸν τοὺς νέους μας φίλους νὰ κινήσωμεν δλίγον τι μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἐνῷ δὲ ὑπηραίναμεν, ἐπάμαμεν τρόπον ςτε δύο Θύγγοι νὰ σταθῶται πλησίον εἰς καθένα ὁδοπόρον, ς νὰ τοῦ ἔχωσι τὸν νεύ προσηλωμένον εἰς συνομιλίαν. Καθὼς ἐφθάσαμεν εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, ἐδόθη τὸ σημεῖον εἰς διάφορα ςωροτά μέρη, ἀρχίζοντας ἐκ τῶν δπισθεν, καὶ προβαίνοντας εἰς τοὺς ἔμπροσθεν δλοι δ’ ἐπιάσθησαν καὶ κατεπινίγησαν, ἐκτὸς τοῦ παιδίου, τὸ δποίον, ὑπὸ τινος τῶν ἡμετέρων ἀρχηγῶν ἀνατραφέν, ἔγινε καλὸς καὶ ἄξιος Θύγγος.’

‘Ολίγα ἔτη πρὸ τῆς πνίξεως τῶν πεντήκοντα ἐννέα τούτων συνέβη ἀνθρωποτοκονία τραγικωτέρα· πεντακοσίους νεοσυλλέκτους στρατιωτας, στρατοπεδεύμενους ὑπὸ τι φρούριον, ἐθανάτωσαν εἰς μίαν νύκτα χίλιοι περίπου Θύγγοι, διὰ ν’ ἀρπάξωσι θησαυρόν τινα ἀπ’ αὐτοὺς φυλακτώμενον. Το ἐσπέρας σίχαν φθάσαν καὶ

κατασκηνώσειν πλησίον τῶν στρατιωτῶν. Τό-
ποι αὐτοὶ μὲν ἔλειπαν· πεντακόσια δὲ πνιγ-
μένα σώματα ἐκοίτοντο ἐξηπλωμένα εἰς τὸ πεδί-
ον! Οἱ ἄνθρωποι τοῦ φρουρίου ἐστειλαν πα-
ταχοῦ πρὸς ζῆτησιν τῶν φονέων, ἀλλὰ δὲν ἐπί-
ασαν κάνεντα.

"Επεται η συνέχεια.

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΝΑΣΧΟΔΗΣΕΩΣ.

Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 23.

Εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν ἀνέφερα ὡς
τρίτην καὶ καταλληλοτέραν μέθοδον ἐνασχολή-
σεως τὴν ἀνάγνωσιν ὑφελίμων καὶ ψυχαγωγικῶν
συγγραμμάτων. Τῷόντι πᾶσα ἐπιστήμη, ἣ καὶ
πᾶς κλάδος αὐτῆς, ἐμπορεῖ νὰ δώσῃ ἐνασχόλη-
μα εἰς τὸν ἐπιμελέστερον κατὰ τὸ διάστημα τῆς
πολυχρονιωτέρας ζωῆς. Ἀνήρ σοφὸς, ὅμιλον
περὶ τυνος ὁρυκτοῦ, λέγει, διτὶ ἐμπορεῖ τις νὰ
καταγίνεται διὰ παντὸς τοῦ βίου εἰς τὴν σπου-
δὴν αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ γνωρίσῃ δλας αὐτοῦ τὰς
ποιότητας.

ποιού ήταν.
'Αλλ ἐδῶ δὲν μέλλω νὰ πραγματευθῶ τὰς τετροιμένας ἐκείνας ὑποθέσεις, δτι δηλαδὴ αὶ γνώσεις ὀφελοῦν, ἢ δτι ἡδύνουν καὶ τελειοποιοῦν τὸ πνεῦμα· οὐτε νὰ δεῖξω τίνι τρόπῳ ἐμπορεῖ τις εὐκολώτερον νὰ τὰς ἀποκτήσῃ, οὐτε νὰ συστήσω ἰδιαίτερον τινὰ κλάδον αὐτῶν.—περὶ τούτων ὅλων ἔχομαι πολυάριθμοι ἄλλοι συγγραφεῖς.—ἄλλὰ νὰ κοινοποιήσω θεωρίας τινὰς πλέον ἀσυνήθεις, καὶ διὰ τοῦτο ἵσως πλέον διασκεδαστικάς.

Ἐδειξα πρότερον, ὅτι τὰ ἀργά μεροὶ τῆς ζωῆς φαίνονται μακρὰ καὶ ὀχληρά· θέλω δὲ τῷρα προσπαθήσειν νὰ δείξω, ὅτι τὰ μέρη τῆς ζωῆς, δύσα ενασχολοῦμεν εἰς σπουδὴν, ἀνάγνωσιν, καὶ μάθησιν, εἴναι μακρὰ μὲν, ἀλλ᾽ ὅχι ὀχληρά· καὶ οὗτῳ νὰ παραστήσω μέθοδον τοῦ ἐπεκτείνειν τὴν ζωὴν, καὶ συγχρόνως τοῦ ὠφελεῖσθαι ἀπὸ πᾶν αὐτῆς μέρος.

· Αιαζάνουμεν τὴν ἰδέαν χρόνου ἡ διαρκεία; ·
ταραστηρεῖ δὲ Λάκων, ‘ σκεπτόμενοι περὶ τῆς
πειρᾶς τῶν ἐννοιῶν, αἵτινες διαδέχονται ἡ μία
τὴν ἄλλην μέσα εἰς τὸν νοῦν μᾶς διὰ τοῦτο,
ὅπόταν ποιῶμεθα χωρὶς νὰ βλέπωμεν ὀνείρα-
τα, δὲν ἔχομεν αὐσθησιν χρόνου, καὶ διὰ τοῦτο,
δὲν μᾶς φαίνεται διάστημά τι μεταξὺ, ἀφοῦ
παύσωμεν νὰ διαλογιζόμεθα, ἐώσοῦ ἀρχίσωμεν
νὰ διαλογιζόμεθα πάλιν.’ Εἰς ταῦτα προσθέ-
τει.—‘ Εἴμαι δὲ πεπεισμένος, διτὶ τὸ αὐτὸ τοῦτο
ἡθελε συμβαίνειν καὶ εἰς ἔνα ἔχυπνον, ἀντὶ τοῦτο
ροῦσε νὰ φυλάττῃ μίαν μόνην ἰδέαν μέσα εἰς
τὸν νοῦν του χωρὶς ποικιλίαν καὶ χωρὶς ἄλλων
διαδοχήν· καὶ τῷοντι βλέπουμεν, διτὶ, δταν ἦνα
εἰς προσηγλωμένος εἰς μίαν ὑπόθεσιν, θεωρῶ

μόνον καὶ μόνον ἐν τι, χωρὶς νὰ στοχάζεται τὰς
ἰδέας, αἱ ὁποῖαι διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην
μέσα εἰς τὸν νοῦν του, ὁ καιρὸς περνᾷ χωρὶς νὰ
τὸ καταλαμβάνῃ·

Ο καιρὸς φαίνεται εἰς τὸν ἄνθρωπον τόσον βραχύτερος, δοσον εἶναι ὀλιγώτερα τὰ πράγματα, περὶ τῶν ὅποιων διανοεῖται· τόσον δὲ μακρότερος, δοσον στρέφει τοὺς διαλογισμοὺς αὐτοῦ περὶ πολλὰς ὑποθέσεις, ἢ δοσον ταχύτερον καὶ σταθερότερον διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην αἱ ιδέαι του. Γάλλος τις συγγραφεὺς (*Mallebranche*) λέγει, δτι ἐνδέχεται δύντα τινὰ νὰ στοχάζωνται ἡμίσειαν ὥσαν τόσον μακράν, δοσον ἡμεῖς νομίζομεν τὰ χίλια ἔτη· ἢ νὰ θεωρῶσι τὸ χρονικὸν διάστημα, τὸ καλούμενον ἐν λεπτὸν, ὡς μίαν ὥσαν, μίαν ἐβδομάδα, ἐνα μῆνα, ἢ καὶ ὀλόκληρον αἰῶνα.

Τὴν ιδέαν ταύτην τοῦ Γάλλου συγγραφέως
διασαφηνίζουν δύο γονεῖς τοῦ Λαοκίου· διότι, ἐὰν λαμβάνωμεν τὴν
περὶ χρόνου ιδέαν, σκεπτόμενοι περὶ τῆς ἐντὸς
τοῦ νοός μας διαδοχῆς ἐννοιῶν, καὶ ἐὰν ἡ δια-
δοχὴ αὐτῇ δύναται ἐπ' ἄπειρον νὰ βραδυνθῇ
ἡ νὰ ταχυνθῇ, ἐπεταί, διάφορα ὅντα ἐμπο-
ροῦν νὰ ἔχωσι διαφόρους ιδέας περὶ τῶν αὐτῶν
μερῶν τοῦ χρόνου, καθόσον αἱ ἐννοιαί των, τὰς
ὅποιας ὑποθέτουεν ἐξίσου διακεκομένας εἰς
ἐκαστὸν αὐτῶν, ἀκολουθοῦν ἡ μία τὴν ἄλλην
μὲ περισσοτέραν ἡ ὀλιγωτέραν ταχύτητα.

Τὴν ιδέαν, περὶ τῆς ὁποίας ὁ λόγος, φαίνεται
ὅτι εἶχε καὶ ὁ Μωάμεθ, ἡ μᾶλλον ὁ περὶ αὐτοῦ
συγγράψας τὰ ἐπόμενα.—Λέγεται, δτι μίαν
πρώταν ἐπῆρε τὸν Μωάμεθ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ
ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ, διὰ νὰ τὸν δεῖξῃ δλα τὰ
εἰς τοὺς ἐπτὰ οὐρανούς, τὰ εἰς τὸν παράδεισον,
καὶ τὰ εἰς τὸν ἄδην· ἀφοῦ δὲ τὰ ἐθεώρησεν δλα ὁ
προφήτης, καὶ συνδιελέχθη με τὸν Θεὸν ἐννενή-
κοντα χιλιάδας φοράς, ἐφέρθη πάλιν ὅπισω εἰς
τὴν κλίνην του. Ὁλα ταῦτα, ίστορεῖται, ἔγιναν
εἰς τόσον μικρὸν χρόνου διάστημα, ὥστε ἐπι-
στρέψας ὁ Μωάμεθ ενδηκε τὴν κλίνην αὐτοῦ
ἀκόμη ζεστὴν, καὶ ἐσήκωσε προχόη τινα, ἡ
ὅποια ἐξόιφθη κάτω τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν
ὅποιαν τὸν ἀνήρ πασεν ὁ ἄγγελος, πάνιν χυθῆ δλον
τὸ νερόν.

*Ανέγνωσα καὶ ἄλλο τι, τὸ δοῖον ἔχει συγ-
γένειαν μὲ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν. Σουλ-
τάνος τις Αἰγύπτιος δὲν ἐπίστευε τὸ περὶ Μω-
άμεθ μνημονεύθεν εἰς τὸν προηγούμενον παρά-
γραφον, μάλιστα δὲ καὶ τὸ ἐπεριγέλλα ὡς πάντη
ἀδύνατον καὶ ἀτοπον· ἄλλὰ μίαν τῶν ἡμερῶν
μέγας τις νομοδιδάσκαλος, δὸς δοῖος εἶχε τὸ χά-
ρισμα τοῦ θαυματουργεῖν, τὸν εἶπεν, δτι εὐκό-
λως ἥδύνατο νὰ τὸν πληροφορήσῃ περὶ τῆς*